

Τα Εισόδια της Θεοτόκου και το αδύνατον της "Χειροτονίας -Ιεροσύνης των Γυναικών".

Πρωτοπρεσβύτερος Άγγελος Αγγελακόπουλος
Εφημέριος Ι. Ν. Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Πειραιώς

Η είσοδος της Κυρίας Θεοτόκου στό νομικό ναό προξενεί στους Ορθοδόξους Χριστιανούς εορτή θαυμασία καί παγκόσμια, επειδή αυτή έγινε μέ παράδοξο τρόπο καί είναι ένα προίμιο του μεγίστου καί φρικτού μυστηρίου της ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου, τό οποίο διά μέσου της Θεοτόκου επρόκειτο νά γίνει στόν κόσμο. Έλαβε δέ τήν αφορμή η εορτή των Εισοδίων από τήν εξής υπόθεση. Η παναοίδιμος αγία Άννα, επειδή όλη σχεδόν τή ζωή της πέρασε στείρα, χωρίς νά γεννήσει παιδί, παρακαλούσε τόν Δεσπότη της φύσεως μαζί μέ τόν άνδρα της, τόν άγιο Ιωακείμ, νά χαρίσει σ'αυτούς παιδί καί, αν επιτύγχαναν του ποθουμένου, ευθύς θά αφιέρωναν στόν Θεό τό παιδί, πού θά γεννούσαν. Καί, λοιπόν, γέννησε η αγία Άννα παραδόξως, εξ επαγγελίας καί μετά σπέρματος ανδρός, αυτήν πού έγινε πρόξενος της σωτηρίας του γένους των ανθρώπων, τήν καταλλαγή καί συμφιλίωση του Θεού μέ τούς ανθρώπους, τήν αιτία της αναπλάσεως, της εγέρσεως καί της θεώσεως του πεσόντος Αδάμ, δηλ. αυτή τήν Υπεραγία καί Δέσποινα Θεοτόκο Μαρία. Γί'αυτό, όταν αυτή έγινε τριών χρονών, τήν πήραν οι γονείς της καί, αφού συγκέντρωσαν τίς παρθένες της γειτονιάς, οι οποίες λαμπαδοφορώντας

συνόδευαν τήν Παρθένο, τήν προσέφεραν κατά τήν σημερινή ημέρα στό ναό. Καί, εκπληρώνοντας τίς υποσχέσεις τους, αφιέρωσαν τήν κόρη τους στόν Θεό, πού τούς τήν χάρισε. Γι'αυτό τήν παραδίδουν στους ιερείς καί μάλιστα στόν τότε αρχιερέα προφήτη Ζαχαρία, τόν πατέρα του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, ο οποίος άρχισε νά εγκωμιάζει τόσο τήν Παρθένο όσο καί τούς γονείς της, τόν Ιωακείμ καί τήν Άννα, η οποία, απευθυνομένη στόν προφήτη Ζαχαρία, του είπε: «Δέξου, Αρχιερεύ, τήν κόρη μου, μάλλον τήν κόρη του Θεού. Δέξου τήν καθαρά καί αμόλυντη καί υψηλότερα του ουρανού. Βάλ'την στό Ναό, επειδή αυτού πρέπει νά κατοικεί. Ναός Θεού είναι, σέ Ναό της ταιριάζει νά κατοικεί. Αγία είναι, σέ καθαρό τόπο βάλ'την. Στά χέρια του Θεού παράδωσέ την. Σέ τόπο άγιο πρόσθεσέ την, γιά ν'αγιασει. Πάρε, Ζαχαρία, τήν κόρη μου καί αφιέρωσέ την στό Ναό, γιατί έτσι τάξαμε». Σάν άκουσε ο Ζαχαρίας ότι τήν είχαν ταμμένη στόν Θεό, τήν πήρε νά τήν πάει στό Βήμα. Εκεί μέσα ήταν η στάμνος του Μωϋσέως, πού κάποτε είχε τό μάννα, η ράβδος του Ααρών, τό χρυσό θυμιατήριο, οι πλάκες, πού ήταν γραμμένος ο νόμος. Μόλις μπήκε η Παναγία, έπεσαν όλα καί τήν προσκύνησαν. Αφού, λοιπόν, ο Ζαχαρίας τήν παρέλαβε, τήν έβαλε στό ενδότατο του ναού, όπου έμπαινε μόνος του ο αρχιερεύς μία φορά τόν χρόνο. Καί αυτό τό έκανε κατά βούλησιν Θεού, ο οποίος επρόκειτο σέ λίγο νά γεννηθεί από αυτή, γιά τήν διόρθωση καί σωτηρία του κόσμου.

Μερικοί υποστήριξαν λανθασμένως ότι στό ναό υπήρχε χωρισμένος τόπος, όπου έμεναν μόνο οι παρθένες, καί μαζί μ'αυτές έμενε καί η Θεοτόκος. Οι μέν άλλες παρθένες έβγαιναν μετά τήν απόλυση καί πήγαιναν στό σπίτια τους, μόνο δέ η Θεοτόκος προσκαρτερούσε στό ναό. Η άποψη αυτή είναι εσφαλμένη, διότι η Θεοτόκος εισήλθε όχι στόν οίκο των παρθένων, αλλά σ'αυτά τά άγια των αγίων καί εκεί έμεινε τρεφομένη από τόν άγγελο. Καί αν αυτό φαίνεται άτοπο, τό νά εισέλθει δηλ. γυναίκα στό ενδότατο του ναού, αυτό τό φαινομενικά άτοπο τό διόρθωσε ο Ζαχαρίας, λέγοντας στό λαό ότι ο Θεός δείχνει στό Λογείο, πού ήταν κρεμασμένο μπροστά του, ότι θέλει νά μπει η Παρθένος μέσα σ'αυτά τά άγια των αγίων καί έτσι έπεισε τόν λαό νά δεχθεί νά βάλει τήν Παρθένο εκεί. Αφού, όμως, η Κυρία Θεοτόκος γέννησε τόν Κύριο, ο Ζαχαρίας τήν συναρίθμησε μέ τίς παρθένες, πού προσκαρτερούσαν στό ναό, επειδή ήταν Παρθένος καί μετά τόκον, γι'αυτό καί φονεύθηκε.

Εκεί, λοιπόν, η Παρθένος διέμεινε δώδεκα χρόνια, τρεφομένη μέν ξενοπρεπώς από τόν Αρχάγγελο Γαβριήλ μέ ουράνια τροφή, αξιουμένη δέ της εμφανείας του Θεού καί της ομιλίας μέ τούς Αγγέλους, έως ότου πλησίασε ο καιρός του θείου Ευαγγελισμού καί των ουρανίων καί υπερφυσικών εκείνων μηνυμάτων, τά οποία εμήνυαν ότι ο Θεός ευδόκησε νά σαρκωθεί απ'αυτή φιλανθρώπως, γιά ν' αναπλάσει τόν κόσμο, πού είχε φθαρεί από τήν αμαρτία. Τότε η Θεοτόκος, αφού εξήλθε από τά άγια των αγίων, παραδόθηκε στόν μνήστορα άγιο Ιωσήφ, γιά νά υπάρξει εκείνος φύλακας καί μάρτυς της παρθενίας της καί γιά νά υπηρετήσει καί στόν άσπορο τόκο της καί στή φυγή στήν Αίγυπτο καί στήν επάνοδο στή γη του Ισραήλ[1].

Θα θέλαμε να κάνουμε ένα μικρό σχόλιο σχετικά με αυτή την ξενοπρεπή, ουράνια τροφή της Θεοτόκου από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ. Στην περίπτωση αυτή έχουμε πρακτική εφαρμογή του λόγου του Κυρίου : «ουκ επ'άρτω μόνο ζήσεται άνθρωπος, αλλ' εν παντί ρήματι εκπορευομένω διά στόματος Θεού»[2], δηλ. ο άνθρωπος δεν θα ζει με άρτο μόνο, αλλά και με κάθε λόγο, που βγαίνει από το στόμα του Θεού. Εδώ διαφαίνεται η σχέση σωματικής και πνευματικής τροφής. Και οι δύο είναι απαραίτητες και αναγκαίες, για να τραφεί το σώμα και η ψυχή. Την ανωτερότητα, όμως, και την υπεροχή στην ιεράρχηση κατέχει η πνευματική τροφή. Όταν δε ο Θεός πει, ο άνθρωπος ζει και χωρίς σωματική τροφή, όπως αυτό συνέβη και συμβαίνει στη ζωή αγίων ασκητών. Αυτό θα μπορούσε να είναι και μία απάντηση, μία λύση διεξόδου, μπροστά στην παγκόσμια οικονομική κρίση, που μαστίζει τον κόσμο, η οποία ουσιαστικά είναι κρίση βαθύτατα πνευματική και ηθική, που εδράζεται στην απιστία, την αθεΐα, την αποστασία από το θέλημα του Αγίου Τριαδικού Θεού και την αμετανοησία, μέσα στα πλαίσια της οποίας πάρα πολλοί συνάνθρωποί μας στερούνται ακόμη και τα προς το ζην και της σωματικής τροφής. Ότι δηλ. οφείλουμε να επικεντρώσουμε την προσοχή μας και την φροντίδα μας περισσότερο στην πνευματική τροφή της ψυχής. Αν κάποιος είναι τακτοποιημένος κατά το δυνατόν ως προς τα πνευματικά με την ακρόαση, μελέτη και εφαρμογή του θείου λόγου, του θείου θελήματος, με μυστηριακή ζωή δηλ. με συχνή και αδιάλειπτη προσευχή, μετάνοια, εξομολόγηση, εκκλησιασμό και θεία Κοινωνία, τότε δεν έχει να φοβάται σε τίποτε την έλλειψη της σωματικής τροφής. Γιατί η έλλειψη της πνευματικής τροφής, ο πνευματικός λιμός είναι ασυγκρίτως χειρότερος

από την έλλειψη της σωματικής τροφής, του σωματικού λιμού. Και ο ίδιος ο Κύριος λέει : «Μη φοβηθήτε από των αποκτενόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτείνειν. Φοβήθητε δε μάλλον τον δυνάμενον και ψυχήν και σώμα απολέσαι εν γενένη»[3]. Δηλ. μη φοβηθείτε από τους διώκτες, οι οποίοι θανατώνουν το σώμα, δεν έχουν όμως την δύναμη να θανατώσουν την ψυχή. Αλλά, να φοβηθείτε περισσότερο τον Θεό, ο οποίος μπορεί να καταδικάσει στην απώλεια της κολάσεως και την ψυχή και το σώμα. Αλλά και στην περίπτωση του σωματικού λιμού, της ελλείψεως της σωματικής τροφής, και πάλι ο Χριστός έχει δώσει την λύση στο ερώτημα-απορία πώς θα τρεφόμεσθε με θαυματουργικές επεμβάσεις. Στην Π.Δ. έδωσε το μάννα στον Ισραηλιτικό λαό στην Αίγυπτο. Στον προφήτη Ηλία έστειλε το κοράκι, που του μετέφερε κρέας. Στα εισόδια της Θεοτόκου έστειλε τον Αρχάγγελο Γαβριήλ, ο οποίος έτρεφε την Παναγία με ουράνια τροφή. Αλλά και στην Κ.Δ. ο ίδιος Χριστός επετέλεσε το θαύμα πολλαπλασιασμού των άρτων και των ιχθύων. Τα πάντα μπορεί να καταφέρει ο Θεός, φτάνει εμείς να καταφάσκουμε συνεχώς, να συνεργαζόμεσθε, να έχουμε απόλυτη πίστη στην θεία πρόνοιά Του.

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αναφέρεται στην Παναγία ως ησυχάστρια, στηριζόμενος στον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, σύμφωνα με τον οποίο όλα τά δώδεκα χρόνια, πού πέρασε η Παναγία μέσα στο ναό, από τά Εισόδια μέχρι τον Ευαγγελισμό, έζησε ησυχαστική και ασκητική ζωή, ως η πρώτη ησυχάστρια και ασκήτρια. Ήταν τόσο πολύ αφιερωμένη στο έργο της προσευχής, ώστε βαθούλωσαν τά μάρμαρα του ναού από τίς πολλές γονυκλισίες, πού έκανε.

Επίσης, κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, η Θεοτόκος, βρισκόμενη δώδεκα χρόνια στα άγια των αγίων, άκουγε τίς θείες Γραφές, δηλ. την Π.Δ., πού διαβάζονταν στο ναό κατά τίς ακολουθίες και από εκείνες έμαθε την παράβαση και τό ολίσθημα των Προπατόρων και τίς προφητείες περί του εαυτού της και του Υιού της[4].

Όπως όλες οι Δεσποτικές και Θεομητορικές εορτές έχουν αντίκτυπο και προσφέρουν πολλά διδάγματα εις πνευματικήν ωφέλειαν ημών των Χριστιανών, έτσι και η Θεομητορική εορτή των Εισοδίων. Οι άγιοι Πατέρες κάνουν λόγο για τρία είδη εισόδου του ανθρώπου. Το πρώτο είδος εισόδου είναι η είσοδος του ανθρώπου στην επίγεια ζωή με την φυσική, βιολογική του γέννηση. Αυτή η είσοδος λέγεται νυκτερινή είσοδος, διότι ο άνθρωπος γεννιέται μέσα στην αμαρτία. Ο προφητάναξ Δαβίδ, αναφερό-

μενος σ' αυτή τη είσοδο, λέει χαρακτηριστικά στον Ν' (50ό) ψαλμό: «Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου». Το δεύτερο είδος εισόδου είναι η είσοδος του ανθρώπου στην Ορθόδοξη Εκκλησία και την πνευματική ζωή με την διά του αγίου Βαπτίσματος γέννηση. Η είσοδος αυτή λέγεται φώτισμα. Τέλος, το τρίτο είδος εισόδου είναι η είσοδος του ανθρώπου στα πραγματικά Άγια των Αγίων, δηλ. στην επουράνιο και αιώνιο Βασιλεία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού διά της αξίας μεταλήψεως του Τιμίου Σώματος και Αίματος του Χριστού, με την οποία λαμβάνει την πρόγευση και τον αρραβώνα της Βασιλείας, και διά της καθολικής Αναστάσεως στη Β' Παρουσία, με την οποία μετέχει στους γάμους της Βασιλείας.

Η είσοδος της Θεοτόκου στα Άγια των Αγίων είναι όντως ένα καινοφανές και μη επαναλαμβανόμενο γεγονός στην ιστορία. Καινοφανές μεν γιατί πρώτη φορά επετράπη σε γυναίκα να εισέλθει στα Άγια των Αγίων, μη επαναλαμβανόμενο δε διότι δεν επετράπη έκτοτε να εισέρχεται γυναίκα στο Άγιο Βήμα, το Ιερό. Η απαγόρευση αυτή μάλιστα έχει πάρει άκαμπτο συνοδικό χαρακτήρα με ιεροκανονική επικύρωση.

Στην ακολουθία των Χαιρετισμών των Εισοδίων της Θεοτόκου στον οίκο, που αρχίζει με το γράμμα «Μ», ο ιερός υμνογράφος αναφέρει: «Μη τολμήση γυνή τις, εισελθείν εν Αγίω Βήματι, όπου μόνη εισήλθε, η Αγία εν ταις γυναιξίν, εις τα των Αγίων Άγια, ου μόνος ο Αρχιερεύς εισήρχετο, του ενιαυτού άπαξ». Επίσης, στον οίκο με το γράμμα «Ψ», λέει: «Χαίρε, μόνη η αξία εν τω Βήματι εισελθείν· χαίρε, σοι γαρ μόνη έξεστιν εν τω Ιερώ οικείν».

Ο 69ος Ιερός Κανόνας της ΣΤ' Οικουμενικής Συνόδου ορίζει: «Μη εξέστω τινί των απάντων εν λαϊκοίς τελούντι, ένδον του ιερού εισιέναι θυσιαστηρίου». Το άγιον Βήμα είναι αφιερωμένο στους ιερωμένους. Γι' αυτό ο παρών Κανών εμποδίζει την είσοδο σ' αυτό των λαϊκών. Και σημειώνει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης: «Γι' αυτό ας παρακινηθούν οι ιερείς και πνευματικοί να αποκόψουν την παράνομη συνήθεια, που επικρατεί σε πολλούς τόπους, το να εισέρχονται λαϊκοί μέσα στο άγιο βήμα, η οποία (συνήθεια), μη διακρίνοντας ιερείς από λαϊκούς, κάνει να πίπτουν οι λαϊκοί στην ποινή του βασιλέως Άχαζ, ο οποίος, λαϊκός όντας, τόλμησε να επιχειρήσει τα έργα των ιερωμένων. Κατά κάποιον τρόπο κι αυτοί, εισερχόμενοι στον διορισμένο τόπο των ιερέων, οικειοποιούνται τα των ιερέων»[5].

Το γεγονός αυτό της εισόδου της Θεοτόκου στα Άγια των Αγίων το εκμεταλλεύονται δυστυχώς οι προοδευτικοί, εκσυγχρονιστές, ανανεωτές, οικουμενιστές κληρικοί και θεολογοί και ομιλούν και ενθέρμως υποστηρίζουν ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία θα πρέπει να σπάσει να ανωτέρω στεγανά και να επιτρέψει την χειροτονία και την μυστηριακή ιερωσύνη των γυναικών, διακηρύσσοντας μάλιστα μέσω συνεδρίων ότι δήθεν η ορθόδοξη παράδοση δεν έχει ισχυρά επιχειρήματα εναντίον της χειροτονίας των γυναικών.

Η ιερωσύνη, όμως, όπως είναι γνωστό, πηγάζει από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, δηλαδή τό αρχιερατικό Του αξίωμα, γ'αυτό και ο ίδιος αποκαλείται ο Μέγας Αρχιερεύς. Η ιερωσύνη του Χριστού προτυπώθηκε στην Παλαιά Διαθήκη, τόσο από τήν ιερατική φυλή του Λευί, όσο και από τόν Μελχισεδέκ, γιά τόν οποίο κάνει λόγο ο Απόστολος Παύλος στην προς Εβραίους επιστολή. Ο Αρχιερεύς Χριστός παρέδωσε τήν ιερωσύνη, χειροτονώντας τούς αγίους Αποστόλους και αυτοί μέ τή σειρά τους «επέθηκαν τās χείρας των επί»[6] άλλους άνδρας αξίους της ιερωσύνης και όχι γυναίκα, όπως εσφαλμένα συμβαίνει μέ τά απεξηραμμένα φύλλα της αιρετικής παρασυναγωγής του Προτεσταντισμού και δή των Αγγλικανών, των Λουθηρανών και των Μεταρρυθμισμένων, οι οποίοι, επηρεασμένοι από τό ανόητο φεμινιστικό κίνημα, επιτρέπουν τήν συμμετοχή γυναικών στό Μυστήριο της ιερωσύνης, τήν οποία δυστυχώς υιοθετούν ακόμη και ακαδημαϊκοί οικουμενιστές «θεολόγοι». Αυτή η ακατάπαυστη διαδοχή της ιερωσύνης συνεχίσθηκε ανά τούς αιώνες και φθάνει μέχρι και τίς ημέρες μας, αλλά και έως συντελείας αιώνων. Γ'αυτό και στην Ορθόδοξη Εκκλησία ομιλούμε περί αποστολικής διαδοχής.

Ο ομότιμος καθηγητής της Χριστιανικής Ηθικής στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ κ. Γεώργιος Μαντζαρίδης σημειώνει τα εξής σχετικά με το θέμα : «Το ενδιαφέρον του θέματος από την πλευρά της Χριστιανικής ηθικής συνίσταται κυρίως στην άποψη ότι η άρνηση της χειροτονίας των γυναικών συνδέεται με κάποια γενικότερη υποτίμησή τους στην Εκκλησία. Η άποψη όμως αυτή παραθεωρεί και βασικά στοιχεία, που έχουν σχέση με τη λειτουργική υπεροχή της γυναίκας στη ζωή και τη διδασκαλία της Εκκλησίας. Και πρίν απ'όλα παραμερίζει την πρόταξη της γυναίκας στη σωτηρία του ανθρώπου και τη συντριβή του διαβόλου. Η έχθρα ανάμεσα στον άνθρωπο και τον διάβολο είναι κυρίως έχθρα ανάμεσα στη γυναίκα και το διάβολο. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι γίνεται λόγος και για

«σπέρμα» της Εύας, που θα συντρίψει το διάβολο[7]. Η Εύα έλαβε το πρωτευαγγέλιο της σωτηρίας και η Παναγία δέχθηκε τον Ευαγγελισμό της θείας ενανθρωπήσεως.

Η γυναίκα λοιπόν που πρωτοστάτησε στη πτώση πρωτοστατεί και στην ανόρθωση του ανθρώπου. Ο άνδρας συμπαρασύρεται στη πτώση και συμπορεύεται στην ανόρθωση. Ο πρώτος ρόλος δε βρίσκεται σ' αυτόν, αλλά στη γυναίκα. Και στις δύο περιπτώσεις η γυναίκα πρωτοστατεί και ο άνδρας ακολουθεί. Ειδικότερα η Παναγία γίνεται συναίτιος της θείας ενανθρωπήσεως, μαζί με τον ίδιο τον Θεό. Δανείζει στον Θεό την ανθρωπινή φύση, που γίνεται η απαρχή της καινής κτίσεως. Από την άποψη αυτή η Παναγία είναι «μετά τον πρώτον ιεράρχην Χριστόν, έτερος Ιεράρχης»[8]. Ο αποκλεισμός όμως της γυναίκας από την μυστηριακή ιερωσύνη έχει πραγματικό και συμβολικό νόημα. Η γυναίκα συνεργεί στο μυστήριο της σωτηρίας, ενώ ο άνδρας διακονεί. Οι ιέρειες ήταν ευρύτατα γνωστές στον προχριστιανικό κόσμο εκτός του Ισραήλ. Ειδικότερα υπήρχαν στις θρησκείες των Ελλήνων και των Ρωμαίων, με τις οποίες ήρθε σε άμεση σχέση η Εκκλησία, αλλά και ο Ισραήλ. Γι' αυτό από κοινωνική άποψη φαίνεται παράδοξη η απουσία ιερειών στον ιουδαιοχριστιανικό κόσμο, όπου μάλιστα η θέση της γυναίκας ήταν υψηλότερη. Επιπλέον σε ολόκληρη τη χριστιανική γραμματεία, όπου παρουσιάζονται πλείστα εκκλησιαστικά ζητήματα, ουδέποτε ανέκυψε ζήτημα ιερειών. Μόνο η γνωστικίζουσα αίρεση του Μοντανισμού δεχόταν γυναίκες στον επισκοπικό και τον πρεσβυτερικό βαθμό, πράγμα που χαρακτήρισε ο άγιος Επιφάνιος Κύπρου ως «ειδωλοποιόν επιτήδευμα» και «εγχείρημα διαβολικόν»[9].

Οι χαρακτηρισμοί του αγίου Επιφανίου δεν πρέπει να θεωρηθούν τυχαίοι, αλλά δηλωτικοί της στάσεως της Εκκλησίας απέναντι στην μυστηριακή ιερωσύνη των γυναικών. Οι επίσκοποι και οι πρεσβύτεροι είχαν εξαρχής όχι μόνο λειτουργική, αλλά και συμβολική θέση στο σώμα της Εκκλησίας. Αυτοί υπάρχουν «εις τύπον του Πατρός» ή «εις τύπον Θεού»[10]. Ενώ στο «βασίλειον ιεράτευμα»[11] προσέρχονται αδιακρίτως άνδρες και γυναίκες, στην μυστηριακή ιερωσύνη προσλαμβάνονται μόνο άνδρες. Η παρουσία ιερειών θα υποδήλωνε την ύπαρξη γυναικείων θεοτήτων, όπως συνέβαινε στις προχριστιανικές θρησκείες. Η άρνηση δηλ. της ειδωλολατρίας, που συνεπάγεται και την άρνηση θεοτήτων των δύον φύλων, συμβαδίζει με την απουσία ιερειών. Η Εκκλησία είχε μόνο

διακόνισσες, που εξυπηρετούσαν πρακτικές λειτουργικές ανάγκες, και όχι ιέρειες με μυστηριακή ιερωσύνη συμβολικού χαρακτήρα, που χαρακτηρίζεται ως «ειδωλοποιόν επιτήδευμα» ή «εγχείρημα διαβολικόν», δηλ. ειδωλολατρία. Και δεν είναι τυχαίο ότι ο Μοντανισμός εκτός από την ιερωσύνη των γυναικών διατήρησε και άλλα ειδωλολατρικά στοιχεία, ενώ ο εισηγητής του Μοντανός ήταν αρχικά ιερέας της θεάς Κυβέλης. Αλλά και σήμερα η προώθηση γυναικών στην ιερωσύνη δεν είναι άσχετη με τη διάδοση νεογνωστικών και νεοπαγανιστικών αντιλήψεων, που χαρακτηρίζουν το γενικότερο πνεύμα της εποχής μας»[12].

Υπάρχουν και άλλα πάμπολλα επιχειρήματα εναντίον της χειροτονίας των γυναικών, τα οποία παραθέτουμε στη συνέχεια, όπως τα κατάγρει ο κ. Χρήστος Λιβανός[13]:

α) Η ρίζα της αληθείας, ότι μόνο άρρενες πρέπει να λαμβάνουν ιερωσύνη βρίσκεται στην εντολή του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη «παν άρσεν διανοίγον μήτραν, άγιον τω Κυρίω κληθήσεται»[14].

β) Η ιερωσύνη κατά την Παλαιά Διαθήκη εδίδετο μόνο σε άνδρες.

γ) Ο Χριστός δεν επέλεξε καμμία γυναίκα ως Απόστολό Του. Και οι δώδεκα Απόστολοί Του ήσαν άνδρες.

δ) Ο προδότης Ιούδας δεν αντικαταστάθηκε από γυναίκα, αλλά από άνδρα, τον Απόστολο Ματθία[15].

ε) Στον Μυστικό Δείπνο ο Χριστός κάλεσε μόνο τους Δώδεκα και σ'αυτούς παρέδωσε το Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας.

στ) Την εντολή να βαπτίσουν «πάντα τα έθνη» έδωσε ο Χριστός μόνο στους Αποστόλους και όχι στον ευρύτερο κύκλο των μαθητών Του, που αποτελούσαν και γυναίκες[16].

ζ) Την εξουσία του «δεσμείν και λύειν αμαρτίας» έδωσε ο Χριστός μόνο στους Αποστόλους Του και όχι σε γυναίκες[17].

η) Η Παναγία, αν και προερχομένη, κατά τον άγιο Γερμανό Κωνσταντινουπόλεως, «εκ γένους ιερατικού, φυλής Ααρωνείτιδος, ρίζης προφητικής και βασιλικής»[18], δεν έλαβε την ιερωσύνη. Ο ίδιος ο Υιός της δεν την συμπεριέλαβε μεταξύ των Αποστόλων.

θ) Οι Απόστολοι ουδέποτε χειροτόνησαν γυναίκες.

ι) Η Παύλειος διδασκαλία είναι αληθινός καταπέλτης εναντίον της ιερωσύνης των γυναικών. «Αι γυναίκες υμών εν ταις εκκλησίαις

σιγάτωςαν», παραγγέλλει στους Κορινθίους[19], «γυναικί δε διδάσκειν ουκ επιτρέπω», γράφει προς τον Απόστολο Τιμόθεο[20]. Πώς λοιπόν θα χειροτονήσουμε γυναίκες, εφόσον ο ίδιος ο Κύριος[21] απαγορεύει σ'αυτές το «διδάσκειν», το οποίο είναι αναπόσπαστο μέρος της θείας Λατρείας και από τα βασικότερα καθήκοντα του πρεσβυτέρου και του επισκόπου;

ια) Ο πρεσβύτερος πρέπει να είναι «μιάς γυναικός ανήρ»[22], συμβουλεύει ο Απόστολος, χωρίς όμως να προσθέσει και το αντίστροφο, «ενός ανδρός γυνή».

ιβ) Ο επίσκοπος ίσταται «εις τύπον και τόπον Χριστού». Ο Χριστός είναι άνδρας. Δύναται γυναίκα να σταθεί εις τύπον και τόπον του ανδρός Χριστού;

ιγ) Ο ιερεύς είναι «alter Christus», άλλος Χριστός. Ο Χριστός είναι ο Νυμφίος, η δε Εκκλησία η Νύμφη. Δύναται γυναίκα να θεωρηθεί Νυμφίος; Θα τολμήσουμε να συμβολίσουμε την υπερφυά σχέση Χριστού-Εκκλησίας με τη διεστραμμένη σχέση ομοφυλοφίλου ζεύγους; Αυτό ακριβώς πράττουν όσοι ετερόδοξοι παρέχουν την ιερωσύνη στις γυναίκες.

ιδ) Η Ιερά Παράδοση, την οποία δεν παραδέχονται οι Προτεστάντες, μαρτυρεί κατά της χειροτονίας γυναικών, αφού επί 2012 έτη τώρα όλοι οι φορείς της ιερωσύνης ήταν και είναι άνδρες.

ιε) Πλήθος αγίων γυναικών κοσμήει το νοητό στερέωμα της Εκκλησίας μας. Μεταξύ αυτών οι Μυροφόρες, οι ισαπόστολοι Φωτεινή και Ελένη, καθώς και άγιες μητέρες μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας. Καμμία απ'αυτές δεν υπήρξε ιερουργός των θείων Μυστηρίων. Καμμία από τις αρχαίες διακόνισσες ή τις ανά τους αιώνες μοναχές δεν απαίτησε να λάβει το αξίωμα της ιερωσύνης.

ιστ) Οι Αποστολικές Διαταγές είναι σαφείς και κατηγορηματικές: «Ουκ επιτρέπομεν ουν γυναίκας διδάσκειν εν εκκλησία, αλλά μόνον προσεύχεσθαι και των διδασκάλων επακούειν. Και γαρ και αυτός ο διδάσκαλος ημών Κύριος Ιησούς Χριστός ημάς τους δώδεκα πέμψας μαθητεύσαι τον λαόν και τα έθνη, γυναίκας ουδαμού εξαπέστειλεν εις το κήρυγμα... Ει δε εν τοις προλαβούσι διδάσκειν αυταίς ουκ επιτρέπομεν, πως ιερατεύσαι ταύταις παρά φύσιν τις συγχωρήσει; Τούτο γαρ της των Ελλήνων αθεότητος το αγνόημα θηλείαις θεαίς ιερείας χειροτονεΐν, αλλ' ου της του Χριστού διατάξεως»[23].

ιζ) Ο Τερτυλλιανός γράφει : «Δεν επιτρέπεται στη γυναίκα να ομιλεί στην εκκλησία ούτε να διδάσκει ούτε να χρίει ούτε να κάνει την προσκομιδή ούτε να διεκδικεί για τον εαυτό της οποιοδήποτε αξίωμα που έχουν οι άνδρες ή κάποιο ιερατικό λειτούργημα»[24].

ιη) Ο άγιος Επιφάνιος Κύπρου ρωτά : «τίνοι ουν σαφές εστιν ότι των δαιμόνων εστί το δίδαγμα και σχήμα και ηλλιωμένον το επιχείρημα»; Και προσθέτει : «Θεώ γαρ απ'αιώνος ουδαμώς γυνή ιεράτευσεν»[25].

ιθ) Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συμβουλεύει «οι γυναίκες να απομακρύνονται από μια τέτοια υπηρεσία, όπως και το πλείστον των ανθρώπων», προσθέτοντας ότι «ο θείος νόμος απομακρύνει τις γυναίκες από το ιερατικό λειτούργημα, αλλ'αυτές επιζητούν να το κατακτήσουν δυναμικά»[26].

Τέλος, η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν υιοθέτησε και δεν πρέπει να υιοθετήσει ποτέ την χειροτονία-ιερωσύνη των γυναικών, για να διακρίνεται και να μην εξομοιώνεται με την αιρετική παρασυναγωγή του Προτεσταντισμού καί δή των Αγγλικανών, των Λουθηρανών καί των Μεταρρυθμισμένων. Μπροστά στην ανωτέρω ακαταμάχητη θεολογική επιχειρηματολογία εναντίον της χειροτονίας των γυναικών, τί έχουν να απολογηθούν οι Οικουμενιστές, οι οποίοι αδιάντροπα και ανερυθρίαστα συμμετέχουν στο παμπροτεσταντικό Παγκόσμιο Συμβούλιο των δήθεν «Εκκλησιών» ή καλύτερα των Αιρέσεων, αλληλοασπαζόμενοι, συναγελαζόμενοι, συντρώγοντες, συμπίνοντες και κυρίως συμπροσευχόμενοι με παστόρισσες και ιέρειες και αναγνωρίζοντες την «ιερωσύνη» ή μάλλον μιαρωσύνη τους;

[1] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού, τ. Β' (Νοέμβριος-Δεκέμβριος), εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλλη, Θεσ/κη 2003.

[2] Ματθ. 4, 4.

[3] Ματθ. 10, 28.

[4] ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Η Υπεραγία Θεοτόκος στη ζωή και το έργο του αγίου Νικοδήμου», Κολλυβαδικά. Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης-Άγιος Αθανάσιος Πάριος, εκδ. Βρυέννιος, Θεσ/κη 2004, σσ. 33-35.

[5] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Πηδάλιον, σσ. 280-281.

[6] Πράξ. 6, 6.

[7] Γέν. 3, 15.

[8] Θεοφάνους Νικαίας, Λόγος εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον 11, εκδ. M. Jugie, Theorhanes Nicaenus (+ 1381), Sermo in Sanctissimam Deiparam, Lateranum Romae 1935, σ. 64.

[9] ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, Πανάριον 49, PG 42, 745BC.

[10] ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, Προς Μαγνησιείς 4, Προς Τραλλιανούς 3.

[11] Α΄ Πέτρου 2, 9.

[12] ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, Χριστιανική ηθική II, εκδ. Πουρναράς, Θεσσαλονίκη, σσ. 384-387.

[13] ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΙΒΑΝΟΣ, «Εμπόδια στόν διάλογο μέ τόν Προτεσταντισμό», εν Οικουμενισμός· Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις. Πρακτικά διορθοδόξου επιστημονικού συνεδρίου. Αίθουσα τελετών Α.Π.Θ. 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, τ. Β΄, εκδ. Θεοδορομία, Θεσσαλονίκη 2008, σσ. 627-632.

[14] Λκ. 2, 23.

[15] Πράξ. 1, 21-26.

[16] Μτθ. 28, 16-20.

[17] Ιω. 20, 23.

[18] ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, Εις την Είσοδον της Θεοτόκου Β΄, PG 98, 313A.

[19] Α΄ Κορ. 14, 34.

[20] Α΄ Τιμ. 2, 12.

[21] Α΄ Κορ. 14, 35.

[22] Τίτ. 1, 6.

[23] Αποστολικά Διαταγαί III, 6, 1-2 και 9, 1-4.

[24] ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΣ, De Virginibus, IX, 1, C.C. ii, 1218-19.

[25] ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, Κατά αιρέσεων 49, 2-3, PG 41, 881.

[26] ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Περί Ιερωσύνης II, 1, 2.